

PRATS I CAMPS

Francesc Sellés Bautista (Altea, Marina Baixa, 1957), corrector lingüístic d'aquest setmanari en diverses etapes, va faltar dijous de la setmana passada. Però no era només un curós de la llengua. Paco era molt més que això.

Per Víctor Maceda / @VictorMaceda

RAFA GIL

Dues imatges de Francesc Sellés (1957-2020). Sobre aquestes ratlles, d'esquerra a dreta: el fotògraf Rafa Gil, Paco Sellés i els periodistes Miquel Alberola, Vicent Martí i Carles Gàmez amb l'assagista Joan Fuster a Cullera, l'any 1986.

Paco Sellés, molt més que un savi de lletra

El seu nom era Francesc Sellés, però tothom li deia Paco. L'amic Paco. Un home alegre, de tracte proper i molta cultura. Un gran lector. Un conversador excepcional. Un amant de la llengua que des de ben menut va escoltar a sa casa i pels carrers blancs de l'Altea natal, però que, misteriosament, no s'aprenia a escola. "Això que parlem tu i jo s'escriu, a casa en tinc llibres", va dir-li de sobte un dia un altre lletraferit del poble, un altre gran erudit, Vicent Martí. Aquella descoberta el marcaria per sempre més, fins al punt de convertir la llengua en la seua professió. En part indestruïble de la seua vida.

Qui els havia de dir a tots dos, a Sellés i Martí, que anys a venir treballarien plegats a la redacció iniciàtica del setmanari EL TEMPS, sorgit com una bafarada d'aire fresc a la València postfranquista de 1984,

quan ben poca gent era capaç d'escriure en català i no molts més hi estaven avesats a llegir-lo, quan l'estudi de la llengua al País Valencià era un erm que recordava l'Altea on Paco havia nascut l'any 1957. Un indret paradisiàc amb la muntanya verge, sense a penes xalets, i una platja semibuida en què els primers residents estrangers s'esforçaven per tal de comunicar-se amb la gent del poble en l'únic idioma que s'hi parlava. Una llengua rica, de fonètica musical, que l'allau de ciment ha arraconat bastant.

"Literàriament, era un savi, i tenia una llengua de destal", recorda Martí, a qui Sellés visitava de tant en tant, quan retornava a Altea. "Quan caminàvem junts semblàvem un signe d'exclamació: ell era el pal, i jo, el puntet de baix", evoca amb ironia. Íntim de l'actual director de TV3, Vicent Sanchis, va rellevar-lo com

a corrector de la revista quan, l'any 1986, Sanchis va accedir-ne a la direcció. En qualsevol cas, la seua nòmina d'amistats era tan vasta com la seua cultura.

N'és una bona mostra el crític literari Alfred Mondria, a qui va conèixer de jove a la redacció d'EL TEMPS. Mondria, que estiujejava a Altea i hi resideix ara, en destaca "la mordacitat, la perspicàcia i la intel·ligència" que exhalava Paco. Tots dos podien passar hores i hores conversant sobre literatura. "A més de ser generós i divertit, tenia una solidesa intel·lectual enorme", recorda. La poesia anglosaxona era una altra de les seues passions.

I era un viatger infatigable. Quan dinava amb els amics —amb una botella de bon vi a taula— detallava els seus viatges literaris, les cases d'escriptors que havia visitat... "Malgrat tot, era discret i gens ostentós", subratlla Mondria sobre Sellés, qui també va treballar a l'editorial Tres i Quatre. "Era un molt bon coneixedor de la política cultural, havia tingut contacte amb les patums, si haguera escrit un llibre de memòries, hauria sigut amè i demolidor". I la llengua, ben acurada.

La mateixa llengua dolça que de ben petit no imaginava que podia escriure's.